Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Москвофіли і їх політика.

(Дальше).

Сорок осьмий рік видвигнув Русинів зовсім несподівано і не лиш заставив їх жити житем політичним, але ще й грати велику ролю політичну. Русини стали нараз важним чинником державним, елементом, що звістний із своєї спокійної вдачі і льояльности супротив держави та преданности для Династиї мав творити противвагу супротив неспокійних і бурливих під ту пору елементів. Русини з одної сторони пішли були дуже в гору, а з тодішних руских проводирів стали нараз високі політики, хоч не розуміли ся зовсім не то на високій але навіть і на малій політицї, з другої же сторони знайшли противників в тих, против котрих мали творити противвагу, а котрі на політицї взагалї лїпше розуміли ся і через то могли лїпше оцїнити правдивий стан річий та предвидїти найблизшу будучність. Сьвітскої інтелїґенциї Русини тогди не мали майже ніякої, вся народна сила спочивала в духовеньстві, котре, як зовсім природно концентрувало ся в сьв. Юрі.

Від 1848 р. до 1852 р. не грають ще москвофіли видвійшої ролї; они поступають в тім часї ще дуже осторожно і тихо, але все-таки рішучо і консеквентно. Сорок осьмий рік, рік відродженя народної ідеї рускої, був їх трохи приголомшив; їх було ще за мало, щоби могли були грати виднїйшу ролю, а відтак славянофільство, котре вже досить було запаморочило як другі народи славяньскі так і Русинів, давало їм добру нагоду дїлати під его покривою, ба, навіть далеко лїпше, як би то могли робити отверто. А що славянофільство вже тогди було досить сильне між Русинами, можна побачити не лиш з того, що они брали участь в руху славяньскім (депутати належали н. пр. до клюбу славяньского в Кромірижи, котрий гостив у себе сербского князя Михайла Обреновича) і з других важнїйших обявів, але хоч би и з таких дрібниць, що они, хоч і самі бідні, збирали складки на безперечно богатших від себе Сербів. Але при тім незабували они и на Німцїв, бо рівночасно і давали їм на спомини золоті та срібні хрести (ґр. Стадіонови н. пр. золотий).

Що Росия під ту пору не мала ще інтересу піддержувати між Русинами москвофільства в нинїшнім значіню, то річ певна. Ми сьвято о тім переконані, що она була би тогди навіть піддержувала народний рух. Русинам у себе не ставила преці таких перешкод, як нині, а поступала супротив них лиш так, як мусїла зі свого становища яко держава абсолютна. Росиї фактично розходило ся тогди лиш о піддержуванє славянофільства і о позискуванє для себе славяньских народів. Дипльоматия росийска мусїла преці видїти, на що заносить ся в Европі, що настають події, котрі остаточно і їй можуть зашкодити, а коли вже ні, то спонукують еї бодай зважати на свій інтерес. Тим що она би піддержувала народний рух між славяньскими народами, она би собі не то не пошкодила, але позискала би лиш симпатию і прихильність. Ту цїль мала она здаєсь і супротив Русинів. Але між Русинами знайшлись зараз люди того рода, котрі, коли від них вимагає ся якоїсь прислуги без упідленя себе, готові зараз стати таки простими слугами, рабами падлюками, котрі з власної волї готові то робити, чого від них навіть не жадають, щоби лиш показати свою велику услужливість а при тім і дещо, як то кажуть уторгувати. Можна майже сьміло сказати, що Росия будила в тих часах народний рух серед Славян, хоч очевидно лиш в тій цїли, щоби поки-що лиш при тім руху стануги сильною і мати вплив на другі держави. Аж пізнїйше — а хто знає чи не найбільше на галицких Русинах — зробила она той практичний хоч гидкий досьвід, що між „братушками“ Славянами знаходить ся богато таких, котрі готові за один гріш не лиш інтриґувати між поодинокими державами і народами але навіть і продавати власний нарід. Із первістного славянофільства зробив ся по тім практичнім досьвідї борзенько росийский панславізм або велико-росийска ідея державна, оперта на нищеню самостійности славяньских народів при помочи підлих елементів серед сих народів. Хто хоче порівнаня, може дуже легко знайти велику подібність москвофільского руху в Галичині в деяких чертах народного руху в Болгариї. Підлота характеру була отже першою причиною нашого москвофільства.

Годї нам тут розбирати весь рух народний межи Русинами почавши від 1848 року і длятого мусимо его хиба лиш шкіцувати. Але дуже добре би зробили наші великі і малі політики, а з ними й „Дїло“ та его дописуватель п. Поступишин, щоби глубше вглянули в него, а могли би богато научити ся; пізнали би бодай, що їх водять нині за ніс москвофіли так само як водили й тогдішних народовців та що то ідеальне нині для нас житє з перших років нашого пробудженя народного, зовсім не було таким ідеальним, яким ми собі его представляємо; що тогди вже войовано на добре, брехнею бляґою і крутаниною, що так само стогнано і плакано і нарікано на всїх і

Число полку.

(З француского).

Волоцюга страшно виглядає, а житє на селї таке красне.

Він один з тих волокитів, яких підчас жнив можна досить часто побачити, а сам виглядає так страшно, що треба було гонити его від кождої хати. Бук, котрим ся підпирає, то таки справдешна розбишацка палка, а на вивороті его полотнянки, замащеної від поту і пороху есть виразно товстим чорнилом вбоите число — видко що то знак або арештантский або купелевий.

Кілько лїт може ему бути? Нещастє лїт не має. Він іде жваво як би який молодий паробок, але в рудавій бородї его прокидає ся вже густо сивий волос; ему не встидно, що він такий нуждений. Старий, повстяний капелюх підсунув в гору, синими своїми очима споглядає відважно, а іде босо, щоби не дерти пару великих міцних чобіт, котрі несе в своїй войсковій торбі.

В своїй войсковій, але й страшній поставі іде він стежкою поміж двома ланами, на котрих колосє сягає ему аж по плечі. Не знає, куди веде тота стежка, бо доокола него розтягає ся велика рівнина, як далеко оком гляне, а липневе сонце страшно припікає. З правого боку пшениця, жито, овес, з лївого овес, жито, пшениця; лиш он там дальше в долинї стоять рядом тополї, над котрими полетів якийсь ворон, а дальше, ще дальше, горби зарослі лїсами, що вкрили ся сїрою мракою.

На небі не видко анї одної хмарки. Волоцюга обтер собі рукавом піт з чола і понурим поглядом розглянув ся по яснім небосклонї.

Минувшого вечера заходив він до кождої хати якогось великого села і державчи покірно капелюх в руках запитував:

„Чи не ма[illegible] би ся я у вас на який день до роботи?“

На него видивили ся, зміряли его від голови до ніг такими очима, що в них видко було або недовіре господаря, або страх господинї, і зараз ему відповідали:

„Ні.... ні, нам не треба нїкого“.

Мав ще лиш пару крейцарів, за котрі купив собі був кусень хлїба, а відтак ішов змерком жваво дальше. В потоцї, що плив попри дорогу, напив ся водицї і угасив спрагу як яка звірина. Коли настала ніч, ляг де в збіжу на поли, поклав собі свою торбу під голову замість подушки, а що був утомлений, то спав аж до всходу сонця. Відтак встав і аж тряс ся від холоду та серед співу пташків пустив ся в дальшу дорогу.

Волоцюга думав о своїй сумній минувшости.

Він був знайда і виховав ся у якоїсь жінки на селї, до котрої его маленькою дитиною віддали, а котра все его лиш била та поштуркувала — тілько було у него й згадки з его найпершої молодости. А всеж-таки виріс він на здорового хлопчиска і не робив більше нічого, лиш ходив зі старухою збирати ріще. Тої старухи кождий в селї бояв ся, бо еї уважали за чарівницю, а що она була забобонна, то й сама гадала, що она таки справдї чарівниця. Коли бувало знайде в курнику яке трохи не так біле яйце, як другі, то зараз розібе его на перехрестю, бо она, бачите, гадала, що в такім яйци сидить якась гадина. Пізнїйше посилала она его до школи, але там всі его не любили і висьмівали ся з него, бо казали, що він син чарівницї. З того приходило межи хлопцями часто до бійки, а він все кождого побив.

Коли ему було 14 лїт — его кормителька саме тогди була померла — був би він в цїлім сусїдстві не знайшов ніякої роботи, як би не якийсь господар, що взяв ся був возити рінь до зелїзницї. Той наймив его до коний, платив ему три франки, давав їсти як псови, а в стайни міг спати на берлозї. Паробки в селї его не навидїли, дївчата сьміяли ся з него, а що він любив все самоту, то его уважали за придуркуватого. Та й не був дальше в сьвітї, як у містї, віддаленім на три милї, аж прийшла бранка і его взяли до войска, віддали до полку піхоти число 75.

Перші часи в полку то були его й оди

ся, а не роблено нічого позитивного в напрямі народного розвою, лиш сподівано ся і виглядано, коли вся благодать спаде на Русинів з віденьского неба; що були й тогди люди, котрі ревно і щиро не лиш накликували до народної роботи, але й робили, а за то не лиш не знаходили признаня, але їх ще під впливами москвофільства зневажувано, ставлено їм всілякі перешкоди і відсувано тим способом від роботи в напрямі народної ідеї.

В 1849 р. зарисовують ся між Русинами вже досить виразно дві партиї, котрих тодішна „Зоря Галицка“ видавана під редакцию Павенцкого дуже щиро і розумно в напрямі чисто народної ідеї в одній статейці під заголовком: „Які то суть цікавенькі!“ так характеризує:

Гриньку, *дай-но!* — Не до нас то, най „*Они*“.

Павле, *на-но!* — А до нас то — ось то „*Ми*“.

А в другім місци говорить опа знов про тих „Ми“ і „Они“ та каже так: „Ми“ тепер особливо на тих „Они“ виговорюють, *а виговорюють все так, аби їх добре нечути.* Єсть то досить виразний доказ тої скритої і хитрої роботи, яка вже тогди заводила ся против руско-народної ідеї. „Зоря“ тогди так само як і „Діло“ нині не мала відваги сьміло виступити против такої роботи і поіменно вказати на тих, що так поступають, а не мала відваги з тих самих причин що й „Діло“ нині, бо очевидно виділась в деяких взглядах зависимою. „Зоря Галицка“ одинока в ті часи політично-літературно господарска часопись, заступаюча щиро, розумно і всесторонно народні інтереси була комусь дуже не на руку з тою своєю роботою. Она будила правдивого духа народного, тож і треба єї було убити. „Зоря“ друкувала ся в ставропигійскій друкарни. Нараз в маю 1849 ім року дістає Павенцкий від заряду ставропигійскої друкарні друге (перше було з марта), досить імпертинентске письмо, в котрім подає ся єму до відомости, що друкарня не буде друкувати „Зорі“, бо „не має з того зарібку“. Одинокій народній часописи кинено колоду під ноги! „Зоря“ мусїла перенести ся до друкарні Пореmби.

То один примір як поволеньки скрита, а хитра робота тайного москвофільства підривала правдиво-народну роботу. Вже тогди завели ся були спори язикові, але они поки-що мали лиш характер більше теоретичний. Загал Русинів майже зовсім о тім спорі не знав нічого, а хто о нім знав, уважав его за щось природного, ба конче потрібного для заведеня одностайности в письмі і виробленя письменної, літературної мови. Що тогди послугувано ся росийским словарем Шмідта уважано також за річ природну, бо був погляд, що треба запозичати ся словами із всїх язиків славяньских.

Характеристично то, що вже в 1849 р. декто послугував ся в політиці розсіванем фальшивих і брехливих вістий маючих на цїли підкопувати повагу і значінє деяких впливових або діяльнїйших осіб, очевидно на то, щоби їх відорвати від руху правдиво народного. На митрополита Михайла Левицкого кинено підозрінє, що він держить з Поляками (зовсім та сама істория, що й з нинішним митрополитом) і аж єго придворний сьвященик, Антоний Петрушевич, мусїв виступати в его обороні. На дуже рухливого в ті часи і визначного політика руского Борисикевича, котрий був депутатом на сойм в Кроміржи, а котрий до послїдної хвилї свого житя не перестав був бути чоловіком свободолюбним і правдивим руским народовцем, кинено підозрінє, що він пре до опозициї против правительства. Се підозрінє вийшло таки від членів „Головної Рускої Ради“, бо розпущено чутку, що він на однім із засідань тої Ради піддавав ту гадку. Очевидно ходило тут о то, щоби сего чоловіка оклеветати перед правительством так само як митрополита перед єго духовеньством і народом. Чи може не така сама робота як і нинїшних москвофілів? А то було в 1849 р., в другім роцї по відзисканю свободи! Але й то правда, що в тім роцї переходили через Галичину на Угорщину росийскі войска, що безперечно нашому тайному москвофільству мусїло додати відваги.

Спори язикові, або т. зв. літературне москвофільство, довели вже були до 1852 р. до того, що не спорено вже о саму правопись, а просто о літературну мову, або так зв. „книжний язик“ — о то чи треба писати і говорити „що“ чи „что“, чи „як“ чи „как“, значить ся: чи писати і говорити по нашому, по руски, чи писати і говорити (розуміесь, людем інтелїгентним) по росийски. В сїм роцї видимо вже, як з одної сторони рух чисто народний, ослаблений всїлякими неудачами і ділапем явних противників чужих а тайних і скритих таки посеред самих Русинів, упадає чим раз більше, а з другої як вже творять ся ґрупи людий і виступають нові люди, такі „діятелї“ як пізнїйші Богдан Дїдицкий і Наумович.

В 1852 р. зачинає Денис Зубрицкий видавати свою історию Галицкої Руси, котрої цїлию було доказати єдність народу руского з росийским. Вірний своїй засадї, що можна писати лиш по польски або по росийски, видає він єї в чисто росийскім язицї. (Хроніку міста Львова написав він по польски). Цікаво-ж тепер, що збиранє передплати на сю свою історию поручив він був слїдуючим особам: І. Головацкому, редакторови „Вістника“ у Віднп; Досковскому, „смотрителеви“ капітульної типоґрафії в Перемишли; в Тернополи — Петрови Головацкому, професорови ґімназиї; в Мишині коло Коломиї (в самій Коломиї видко не мав нікого) — о. І. Кобриньскому; в Станїславові — деканови і пароховй о. Шанковскому; в Бережанах — пароховй о. Т. Павликову; а в Калуши — о. Ю. Величковскому, а в Бучачи — Мацієвский настоятель монастиря.

Не хочемо клясифікувати людий із сеї громадки під взглядом політичним. Може то були особисті приятелї Зубрицкого, котрі лиш із звичайної дружби робили єму прислугу; може они зовсїм не знали напряму роботи Дениса Зубрицкого і цїли єго історії та не знали ся на язицї, в якім она видавала ся і думали, що то язик рускій, лиш перемішаний церковщиною; а може... ну, можна всїляко думати і судити. Фактом єсть, що була то громадка людий досить поважних і впливових, до котрих Зубрицкий відносив ся зовсїм щиро, а визначенем їх на збирателїв передплати для своєї історії лишив нам також і памятку кого він зачисляв до своїх людий довірочних. Одно лиш тут впадає особливо в очи, а то, що до сеї громадки належав також і редактор правительственної тогди ґазети „Вістника“, що виходив у Відни. (Дальше буде)

Перегляд політичний.

Міністер справ заграничних ґр. Голуховский їздив, як звістно в четвер до Ішль, щоби

нокою милою згадкою. Перший раз почув він тут, що люди собі рівні, пізнав, що єсть якась справедливість. Єго ліжко стояло коло ліжка якогось панича, всї товариші тикали собі, і тут — чого він найбільше не сподївав ся — значив кождий чоловік тілько, що й другий, а щоби відзначити ся від других, була на то лиш одна честнота — послух. А що він був чоловік інтелїґентний хоч мало образований, то став по першім роцї службы капралем, а по другім вже фірером а тепер вже прикладали руку до чака й ті, що колись висьмівали єго в селї.

Але хвиля нерозваги, нетверезість, знищила єго. Як-раз іменували єго були фельдфеблем. Одного дня, коли він мав в своїй кишени компанїйні грошi, випив він три порциї полинівки скоренько одну по другій, а то і якась шалена пристрасть для дївчини з поганими очима, зробили з него злодія, злочинця. Від тої пори упадав він чим раз низше і низше. Мусїв ставати перед военним судом, а той засудив єго на три страшні роки до Альжиру [1]), де треба було жити в страшенній спецї. Коли вийшов із того пекла, із того місця ганьби, ніщо єго так не мучило, як згадка про те, що він так низько упав і та вічна спрага, котру він міг лиш горівкою угасити.

Тепер вже не мав нїкого на сьвітї, хто би був видобув єго із тої грязи, хто би був подав єму помічну руку. Жив заєдно як волоцюга, то ставав за робітника, то напаствував людий. Коли голод єго мучив, то він брав ся по троxи красти, а через то познакомив ся і з поліцией. Де-ж він перебував через два послїдні роки? — В криміналї. А через послїдну зиму? — Також в криміналї. А від трох днів не міг він в тих сторонах, де волочив ся, знайти роботи; при тім видав послїдний крейцар, з'їв послїдну окрушину. Що-ж тепер мало стати ся? Що було єму діяти?

Чоловік той ішов дальше дорогою, аж прийшов коло якоїсь деревляної фіґури, з котрої дощ сполоскав вже був давно єї краску. Здвигнув плечима і пустив ся на ліво.

Може на яких двіста кроків дальше побачив він перед собою хорошу, біленьку сільску хату, що була відділена від гостинця зеленою муравою. Якась молода жінка, в синій спідници станула на порозї і кликала до себе малого хлопця, що бавив ся на траві з красним великим псиском.

„Чуєш, хлопче! — Чуєш!“

Дитина побігла чим скорше до матери, а пес став уїдати і великими скоками кинув ся на волоцюгу. Він лиш кулаком погрозив тій хатї, де було богатство, де навіть із цьвітів щастєм дихало, а відтак закляв і пустив ся в бік. Так опинив ся він знову на широкій рівнинї сам один, пропащий; єго брала ся розпука, а голод таки вже добре єму допікав.

Нараз запіяв когут, недалеко була хата. Волоцюзї хотїло ся страшенно їсти. Тим гірше! Пішов би туди все одно, чи жебрати, чи красти, а хочби й розбивати. Прискорив кроки і незадовго опинив ся перед якимсь малим хутором. Пустив ся сьміло через подвірє, підчас коли перепуджений дріб став ся розбігати на всї сторони, приступив до малої, соломою вкритої хати і взяв за клямку від скляних дверий, але двері не отворили ся.

„Чи єсть хто в хатї?“ — гукав він з цїлої сили через кілька хвиль. Ніхто з хати не відзивав ся. Люди, видко, були в поли при роботї. Волоцюга обвив собі праву руку своїм старим, повстяним капелюхом, вибив шибу в дверох, і попробовав замок, котрий із середини відомкнув ся, бо не був замкнений на ключ, отворив двері і вийшов до хати.

Опинив ся в низкій комнатцї, здаєсь одинокій на цїлу хату. Там стояли ліжко, піч, шафа і стіл, а на столї бохонець хлїба і ніж кухонний, а далі еще й пачка тютюну. З боку стояла тяжка, дубова скриня, в котрій селянин ховає звичайно свої талярики завиті в якімсь старім платку.

Перший раз в житю пустив ся сей чоловік на розбій; хоч єго ждала за то кара на ґалерах. Ну, що було діяти? Який був початок, такий мусїв бути і конець.

Взяв борзенько ніж із стола і приступив до скринї та вже хотїв єї розбивати. Але на стінї, під котрою стояла скриня, побачив нараз прибитий якийсь папір і став єму приглядати ся уважно; читає, а там стоїть написано: „75. полк піхоти“. Він призадумав ся.

То був абшит якогось Дібоа, що служив трубачем в другій компанїї, в третім батальйонї.

Отже то він хотїв обікрасти якогось товариша із свого давного полку. Той Дібоа не служив за єго часів, бо дата на абшитї була нова, але він все-таки був з єго полку. Став і не знав, що робити.

„Стало ся по дурному! — сказав він відтак тихим голосом сам до себе.

Нараз споглянув на стіл, де лежали хлїб і тютюн та вже знав, що зробити. Розкроїв хлїб по половині, добув відтак з кишені люльку і капшук — ну, тим чей можна запозичити ся у свого товариша? — відтак вийшов з хати, а заїдаючи хлїб пустив ся стежкою через поля на гостинець.

---

[1]) Француска кольонія в Африцї, куди висилають за кару злочинців, де їх уживають або до роботи або до служби войскової в пустини против Арабів.

там Є. Вел. Цїсареви здати справу о ситуациї полїтичнїй. Ґр. Ґолуховский мав також зробити візиту нїмецкому канцлерови кн. Гогенльоге, однакож тій візитї так само як і принятю кн. Гогенльогого у Є. Вел. Цїсаря не приписують нїякої ваги полїтичної.

Corr. di Gorizia оголосив письмо ґр. Франца Коронїнього, в котрім він заявляє, що складае мандат. — Зачувати, що й посол до Ради державної Бльох думае зложити свій мандат.

Петербурґскі ґазети доносять, що правительство российске думае завести на пробу примусову науку в школах народних в ґуберніях харківскій, полтавскій, курскій і воронежскій.

В Болгариї зачинае ся вже борба партийна на разі від демонстраций. Российска партия хоче обходити нинї торжественно страчене свого часу убийників міністра Белчева, приятеля Стамболова. Приятелї Стамболова лагодять ся знову до контр-демонстрациї.

Новинки.

Львів дня 27 липня 1895.

— **Іменованя.** II. Управитель Міністерства просьвіти іменував помічника учителя при державній школї промисловій у Львові, архітекта Лукияна Бекера і суплента Юстина Гловацкого, дїйстними учителями в тій школї. — Ц. к. Намістництво іменувало комісарями нагляду парових котлів: ц. к. старшого інжинера Фр. Дутковского в Перемишли для повітів: добромильского, ярославского, мостиского і перемиского, а ц. к. інжинера Людвика Реґеца для повіта тарнобжеского і мілецкого.

— **О. Алексея Тороньского,** почетного крилошанина греко-кат. митрополичої капітули у Львові, іменував Є. В. Цїсар членом краєвої Ради шкільної.

— **Хмаролом.** З Трускавця пишуть під днем 15 с. м.: Вчера в полудне навістив нашу місцевість страшний хмаролом. Небо захмарило ся нагло і серед гуку громів і виття вітру пустив ся дощ як з цебра. В однїй хвили перемінив ся малий потічок в широку ріку і гнав огородами та стежками, забираючи з собою лавки, плоти і містки та позаливав подвіря і огороди купелевого заведеня. Чотири громи ударили в самім Трускавци, богато в околици. По трех годинах, коли вода опали, представив ся очам страшний вид спустошеня. Цьвітники і дороги позамулювані, береги потока повиривані, а кладки і містки понищені. Також в околици наробив хмаролом дуже великої шкоди.

— **Огнї.** Оногди о 12-ій годинї в ночи вибух огонь в Збоіскак під Львовом і знищив три селяньскі загороди. На ратунок наспіла львівска сторожа огнева, а з місцевих людий ратував лише сьвященик і учитель. Селяни лише приглядали ся, а деякі навіть не хотїли води носити. — В Бродах вибух перед кількома днями огонь в самім містї у реміснака Соколовского, а 23-го горів маґазин запасовий в нових касарнях. — В Вощанцях, руденьского повіта, погоріло дня 19 с. м. пятьох господарів, а тілько один Петро Круц був обезпечений. Огонь був підложений і почав ся около 3-ої години рано.

— **З Самбірщини** доносять, що велика буря зробила там перед кількома днями страшного спустошеня.

— **Курс доглядачок хорих.** Дня 1-ого вересня с. р. отворює ся в львівскім шпитали публичнім пяти-місячний курс доглядачок хорих в цїли виобразованя відповідної служби для опіки для хорих і ранених в шпиталях краєвих, в шпиталях товариства „Черного хреста“ і в громадских епідемічних, а також в цїли підготовленя осіб до доглядання хорих зістаючих в опіцї приватній. Для незаможних а хотячих відбути курс в тій школї, призначив соїм 5 стипендий по 15 зр. місячно. Кандидатки, котрі старають ся о сї стипендиї, а також ті, що хотять власним коштом відбути той курс, мають внести подання просто до дирекциї шпиталю публичного у Львові найдальше до 10 ого серпня с. р. До поданя треба долучити метрику хресту або уродженя на доказ, що скінчила 24 лїт, а не переступили 40-ого року житя, сьвідоцтво моральности, опис житя і сьвідоцтва скінчених наук шкільних. О принятю до школи як також о розділеню стипендий рішає комісия шкільна.

— **Отроєнє грибами.** З Золочева пишуть: В Кругові, повіта золочівского, затроїло ся дня 19-го с. м. грибами двоє дїтий господаря Кукурудзи, 5-лїтний Максим і 3 лїтна Паранька і до чотирох днїв обоє померли. Причиною нещастя була сама мати, що шукаючи в лїсї за малинами найшла пять грибів, принесла до хати і упевнившись у сусїдки, що гриби добрі, усмажила їх і подала дїтям нїби які ласощі.

— **Нещасна пригода.** В Зазулях, повіта золочівского, утопив ся 2 го липня с. р. синок Миколи і Євки Городиловских, 15-місячний Олекса. Родичі пійшли з хати, батько товчи каміне на гостинець, а мати за хоптою до лїса, лишивши хлопчину дома. Коли мати вернула з хоптою, найшла свого сина на подвірю сусїда Боганюка в калабани $1\frac{1}{2}$ ліктя глубокій вже неживого.

— **Чотиролїтний переступник.** Перед трема днями ставав в Кракові перед судом 4-лїтний хлопець, обжалований, що побив другого семилїтного хлопця. Обжалувуюча сторона предложила навіть лїкарске сьвідоцтво, котре потверджувало, що побитий хлопець був шість днїв недужий і „неспосібний до роботи“. Суд засудив чотиролїтного „розбишачу“ на родительску кару.

— **Як виглядає тепер колишна Січ запорожска?** На се питане відповідає дописуватель „Харківских Ведомостий“ такими словами: „Звістно, що кілька верстов на полудне від міста Катеринослава зачинають ся на Днїпрі славні пороги. Ставляючи майже непоборимую перепону для плавбы кораблїв, тягнуть ся они на довжині 70 верстов і кінчать ся нїмецкою кольонїєю Айнлаґе, в місцевости Кичкас. Тут бачимо послїдний раз з обох сторін Днїпра сумовиті скали ґранїту: вирвавши ся на волю, пливе вже ріка від Кичкаса степовою рівниною. Зараз за Кичкасом дїлить ся Днїпрове корито і творить вузкий островець (8 верстов довгий, 1—2 широкий), звістний під іменем Хортицї. На тім то острівци була славна колись запорожска Січ. Однако нинї нема на Хортици буквально нічого, що пригадувало би, що колись мешкала на нїй тота хоробра на пів лицарска, на пів дика дружина. Цїла Хортиця представляє тепер вид цвитучої місцевости, забудованої нїмецкими кольонїями. На місци давних „куренїв“ козацких бачимо тепер чистенькі доми кольонїстів нїмецких, криті дахівками і витягнені просто, як під шнур; там де колись були окопи і де стояли запорожскі чати, видніють тепер фабричні комини“. При кінця опису дивує ся дописуватель, що той славний в ісгориї острОв оминають археольоґи.

— **Також представлене театральне!** На сценї театру хіньского в Нью Йорку розпочало ся ще в цьвітни с. р. представлене штуки п. заг. „Плюща скринка чаю“, а кінчить ся допера сего місяця. Що дня представляє ся один акт, котрий тревае цїлий вечір, а що штука має сто актів, то нічого дивного, що тягне ся через три місяцї. Оплата за вступ на представлене не однакова, а залежить від змісту акту: чим більше трупів на сценї, тим висша оплата. Найнизший вступ був 13-го червня, бо в кінци акту були на сценї лише два трупи.

— **Вояки на лижвах.** В Норвеґії єсть полк війска правильного званий „скельобер“, котрий складає ся з самих лижварів. Вояки узброені карабіном перевішеним через плече і короткою шпадою, а в руках мають палицю довгу на 2 метри 15 цтм., за помочию котрої можуть виконувати всякі рухи на ледї і на снїгу. Ті „скельобери“ роблять в бігу 12 до 15 кільометрів на годину.

— **Українські степи катеринославскої ґубернії** наміряє российске міністерство рільництва залїсити і вже виготовлено плян цїлої черги робіт в тім напрямі.

— **Днїпро** — як читаємо в российских дневниках — стає в горішнім своїм бігу очевидячки мілкійшим. В дорогобужскім уїздї в богато місцях піскові мілини врізують ся довгими полосами в середину ріки, та й броди стали зовсїм мілкими, так, що при довшій погоді пішоходи бредуть Днїпром по колїна. Менше води — менше стало й риби. Головною причиною змілчаня Днїпра єсть се, що понищено вікові лїси, котрі колись покривали береги на значних просторах.

Телеґрами.

Відень 27 липня. Міністер гр. Ґолуховский вернув тут з Ішль.

Рим 27 липня. Приїхав тут з Еритреї, (італїяньскої кольонії в Африцї) ген. Баратієрі; президент Палати послів, міністри, депутациї і множество народа повитали єго сердечно. Пополудни явив ся він яко посол в парляментї, де єго також сердечно повитано.

Париж 27 липня. Коло Ст. Бріен виховзнув ся вчера з шин поїзд зложений з 24 ваґонів і двох льокомотив, котрим їхало дуже богато богомольцїв і при тім розбило ся 7 ваґонів на дрібні куснї та покалїчило ся около 50 людий, межи тими 20 тяжко.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в недїлї і сьвята) 2·26;

Зимноі-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45.

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год. на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Заосмотрене склом будівель і порталів поручає **Яков Мерер.** 48

Фабричний склад тафльового скла ческого і бельгійского
також зеркал і рам,
у Львові, улиця Кароля Людвика ч. 25.
Ціни умірені. Замовленя в провінциї полагоджую безпроволочно.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує і продає
всякі ефекти і монети
по курсі даним найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї
Яко добру і певну льокацию поручає:

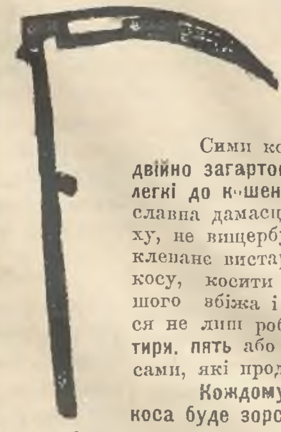
4% листи гіпотечні коронові
$4\frac{1}{2}\%$ листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
$4\frac{1}{2}\%$ листи Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листи Банку краєвого
4% листи Банку краєвого
5% облігациї комунальні Банку крає.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краєву галицку
4% позичку краєву галицку коронову
4% пожичку пропінацийну галицку
5% „ „ буковиньску
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскої зелізної додорогя державної
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облігациї індемнізацийні
і всілякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає
по цінах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платві місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученям коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Е. ПАТРАХ в Стрию (в Галичині)
давнійше **Л. І. Патрах**

по смерти брата обіймивши торговлю полагоджую всі справи.

Коси з маркою січкарня
з англійскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно **легко косити. Они подвійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими легкі до кошеня і такі гнучні,** як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценьска сталь. Они перетинають зелізну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днів. А вноостривши раз таку косу, косити можна нею **20 до 150 кроків** і найгустійшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о **чотири, пять** або **шість разів** в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсім така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разі переміняю косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слідуючій ціні.

Довг. цїл. к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	11[illegible]	цтм
Ціна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00	кр.
На 5 клг. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5	кос

Мармуровий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	зкінци звичайні брусики мармор.
Ціна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найближшою почтою лише **за готівку або посліплатою.**

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цілу.

Бляти для ткачів по найдешевших цінах.

Публичне бажане.

Виповняючи перший обовязок совістного купця, примінивсь я до бажаня Вп. Публики, переносячи мою **Торговлю чаю** в гамірної і за-для електричної зелізниці небезпечної улиці Сикстускої до спокійного і пречудного **пасажу Гавсмана.** Влячний слуга **ІЗИДОР ВОЛЬ.** 59

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,** при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих газет.

Бюро оголошень і дневників
приймає
оголошеня
до всіх дневників
по цінах оригінальних.
До
Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y“
може лише се бюро анонси приймати.

С. Шпітцер у Відни
поручає
Товари камінні і шамотові.
Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.
На жадане висилаємо катальоґи.
Заступники для Галичини і Буковини
Гамель і Файґель
у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ
поручає
найновійше патентоване начине кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.
До набутя у Івана Шумана у Львові
площа Бернардиньска і у всіх більших торговлях зеліза.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.